

עם פל דא אילנא אתקין. פד אתא דוד מלפא, באילנא תתאה דנוקבא אשתאר, ואצטרין לקבלא חיינ מאחרא, ומה אי האי דאתקין, ואתקין פלא, הכי. שאר בני עלמא דאתין בגלגולא, דלא יכלין לאתתקנא הכי, על אחת פמה וכמה.

בכר סטרינ אתהפך בגלגולא. פרוץ הכי הוה. בעז הכי הוה. עובד הכי הוה. (ס"א ועם כל דא אילנא אתקין) ובכלא נפיק אילנא מסטרא דרע, ואתדבק לבתר בסטרא דטוב. בקדמיתא, (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע. (אונן אופ הכי) מחלון אופ הכי, ולא כל כף. אבל בהני אתעפל רע, ונפיק טוב לבתר, (נפק) ההוא דכתיב ביה, (שמואל א טז) וטוב ראוי. (שמואל א טז) ויהי עמו. הקא קיימא אילנא תתאה על תקונייה, ומלך אלהים על גוים.

בשירותא דכלא, מעקרא ויסודא עלאה, אשתרשו דרגין, ראובן שמעון לוי יהודה, מה כתיב ביה, (בראשית כט) הפעם אודה את יי, וכתיב ותעמוד מלדת. היינו (ישעיה נד) רני עקרה לא ילדה. בגין דכד אתיליד יהודה, נפקת נוקבא מתדבקא בדכורא, ולא הות על תקונייה אנפין באנפין, ולא אתפשרת לאולדא פיון דנסר לה קדשא בריה הוא, ואתקין לה, (ס"א אנפין באנפין) כדין אתפשרת לאתעברא ולאולדא.

ובספרא דחנוף, ותעמוד מלדת, לאו על לאה אתמר, אלא על רחל אתמר, ההיא דמבכה (ד' ק"ד ע"א) על בניה, ההיא דאשתרשת ביהודה: יה"ו ד"ה. ותעמוד מלדת, דהא לא אתתקנא.

עם כל זה התקין אילן. כשבא דוד המלך, ושאר באילן התחתון של הנקבה, והצטרף לקבל חיים מאחר. ומה אם זה שהתפקן והתקין הכל כף - שאר בני העולם שבאים בגלגול, שלא יכולים להתפקן כף, על אחת כמה וכמה. בכר הצדדים מתהפך בגלגול. כף היה פרוץ. כף היה בעז. כף היה עובד. (ועם כל זה האילו נתקן) ובכל יוצא אילן מצד הרע, ואחר כף נדבק בצד הטוב. בתחלה, ויהי ער בכור יהודה רע. (אונן אופ כף) מחלון אף כף ולא כל כף. אבל באלה התעפל הרע, ויצא אחר כף טוב, (יצא) אותו שכתוב בו (שמואל א-טז) וטוב ראוי. וה' עמו. עכשו עומד אילן תחתון על תקונו, ומלך אלהים על גוים. בראשית הכל, מעקר ויסוד עליון השתרשו דרגות, ראובן שמעון לוי יהודה. מה כתוב בו? (בראשית כט) הפעם אודה את ה'. וכתוב ותעמוד מלדת. הינו (ישעיה נד) רני עקרה לא ילדה. משום שפשוטילד יהודה, יצאה נקבה דבוקה בזכר, ולא הייתה על תקונייה פנים בפנים ולא הכשרה ללדת. פיון שנסר אותה הקדוש ברוך הוא והתקין אותה, (פנים בפנים) אז הכשרה להתעבר וללדת. ובספרו של חנוף, ותעמוד מלדת לא נאמר על לאה, אלא נאמר על רחל, אותה שמבכה על בניה, אותה שנשרשה ביהודה - יה"ו ד"ה. ותעמוד מלדת, שהרי לא נתקנה.

בתחלה דיוקן העליון היה הכל ראובן - או"ר ב"ן. (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור, ימין אור. (ב"ן) שמעון שמאל אור, פאותו

בקדמיתא, דיוקנא דלעילא הוה כלא ראובן: או"ר ב"ן. (בראשית א) ויאמר

אַלְהִים יְהִי אֹר, יְמִינָא אֹר. (פ"ו) שְׁמַעוֹן
שְׁמַאֲלָא אֹר בְּהֵוּא סִיגָא דְדִהָבָא בְּהִדְיָה שֵׁם
עוֹן. לו"י: חֲבוּרָא דְכֹלָא, לְאַתְחַבְרָא מִתְרִין
סְטְרִין. יְהוּדָה: נוֹקְבָא בְּהִדְיָ דְכוּרָא מִתְדַבְּקַת,
יְהו"ו, דָּא דְכוּרָא. ד"ה, דָּא נוֹקְבָא דְהוֹת
בְּהִדְיָה.

ד"ה, אָמַאי ד"ה. אָלָא ד', בְּאַתְדַבְּקוּתָא דְרַע
בְּהִדְיָה, אִיְהִי דְל"ת, מִסְפְּנָא אִיְהִי,
וְאַצְטְרִיף לְאַתְבָּא בְּגִלְגוּלָא, לְאַתְעַכְלָא הֵוּא
רַע, וְלִמְתַבְּלִי בַעפְרָא. וְלִבְתַר לְצַמְחָא כִּסְטְרָא
דְטוֹב, וְלִנְפַקָא מִמְסַכְנֵנוּ לְעַתִּירוּ, וְכַדִּין ה'.

וְעַל דָּא, יְהו"ו ד"ה.
פּוֹק סְבָא, מִגּוּ תְהוּמִי, לֹא תִדְחַל, פְּמָה אַרְבִּין
זְמִינִין לָךְ, בְּשַׁעֲתָא דְתַשׁוּטֵט יִמָּא, בְּגִין
לְנִיחָא בְּהוּ. בְּכָה כְּמִלְקִדְמִין וְאַמְר, מְאֲרִי
דְעִלְמָא, דִּילְמָא יִימְרוּן מְשֻׁרְיִין עֲלָאִין, דְאַנָּא
סְבָא, וּבְכִי כִינּוּקָא. גְּלִי קִמְף, דְעַל יִקְרָךְ אָנָּא
עֲבִיד, וְלֹא עֲבִידְנָא עַל יִקְרָא דִּילִי, דְהָא
בְּקִדְמִיתָא הָוָה לִי לְאַסְתְּמָרָא, דְלֹא אִיעוּל
בִּימָא רַבָּא, וְהִשְׁתָּא כִּינּוּן דְאַנָּא בִּיה, אִית לִי
לְשַׁטְטָא בְּכֹל סְטְרִין, וְלִנְפַקָא מִנִּיה.

יְהוּדָה אֲתָה יוֹדוּף אַחִיף, (בראשית כט) (ס"א כולחו אוֹדָן
עַל שְׁמָא דָּא וְחִינּוּ וְכו') הִינּוּ דְאַנּוּן אַמְרִין בְּרוּף
אַתָּה. אִיְהוּ בְּרוּף וְאִיְהִי אַתָּה, לְכֹלְהוּ בְּנוֹי לֹא
אָמַר יַעֲקֹב אַתָּה, אָלָא לְאַתְרָא דְאַצְטְרִיף. דָּא
אִיְהוּ אַתָּה.

שְׁמָא דָּא, (נ"א וְדָאִי אַתָּה) יוֹדוּף אַחִיף, כְּלָהוּ אוֹדָן
לָךְ עַל שְׁמָא דָּא, וְדָאִי אַתָּה יוֹדוּף
אַחִיף, עַל שְׁמָא דָּא, אֲסַתְלַק וְאַתְפַּפִּיא סְטְר
אַחְרָא, בְּגִין דְכַד אַתְקִרִי וְאַדְפֵּר, הָא נַפְקַת
סְטְרָא אַחְרָא בְּהִדְיָה. כִּינּוּן דְאַמְרִי אַתָּה, שְׁלִטְנוּ וְרַבְרַבְנוּ אִית לָה, וְסְטְרָא
אַחְרָא אַתְפַּפִּיא, וְלֹא אַתְחַזִּיאַת תַּמּוּן. וְדָאִי בְּשְׁמָא דָּא אַתְרִישִׁים וְאַתְבְּרִיר
מִסְטְרָא אַחְרָא. וְדָא אֲסַתְלַקוּ וְשְׁלִטְנוּ דִּילְיָה, וְתַבִּירוּ וּבִישׁ לְסְטְרָא אַחְרָא.

סיג שהזקב עמו - שם עון. לוי -
חבור של הפל להתחבר משני
צדדים. יהודה - נקבה עם זכר
נדבקות. יה"ו - זה זכר. ד"ה - זו
נקבה שהיתה עמו.

ד"ה, למה ד"ה? אלא ד'
בהדבקות של רע עמה היא
דל"ת, היא עניה, וצריכה לשוב
בגלגול לבער את אותו הרע
ולהתבלות בעפר, ואחר לצמח
בצד הטוב ולצאת מעני לעשר,
ואז ה'. ועל זה יה"ו ד"ה.

צא זקן מתוף התהומות, אל
תפחד, כמה ספינות מזמנות לך
בשעה שתשוט בים כדי לניח
בהן. בכה כמו מקדם ואמר, רבון
העולם, אולי יאמרו המחנות
העליונים שאני זקן ובוכה
כתינוק. גלוי לפניך שעל כבודך
אני עושה, ולא עשיתי לכבודי,
שהרי בתחלה היה לי להשמר
שלא אפגס לים הגדול, ועכשו
כיון שאני בו, יש לי לשוטט בכל
הצדדים ולצאת ממנו.

יהודה אתה יודוף אחיף, (כלם מודים
על השם הזה) הינו מה שאנו אומרים
ברוף אתה, הוא ברוף והיא אתה.
לכל בניו לא אמר יעקב אתה,
אלא למקום שהצטרף. זהו אתה.
השם הזה (ודאי אתה) יודוף אחיף.
כלם מודים לך על השם הזה.
ודאי אתה יודוף אחיף, על השם
הזה הסתלק ונכפה הצד האחר,
משום שכשנקרא ונזכר, הרי יוצא
אתו הצד האחר. כיון שאומרים
אתה, שלטון וגדלה יש לה, והצד
האחר נכפה ולא נראה שם. ודאי
שבשם הזה נרשם ונבחר מהצד
האחר. וזו העליה והממשלה
שלה, ושכר ורע לצד האחר. כיון

פִּינּוֹן דִּי־דוֹדָךְ אַחִיךָ עַל שְׂמָא דָא, אַתְּהָ, פְּדִין
יְדֶךָ בְּעַרְפֵּי אִיבִיךָ, מִיַּד אַתְּכַפֵּיין לְגַבְּךָ, וּשְׂמָא
דָא גָרִים.

יְדַעְנָא חֲבַרְיָא יְדַעְנָא, דְּהָא אַתְּהָ שְׂמָא דָא,
אַתּוֹן אַמְרִין לְאַתְר אַחְרָא עַלְאַה,
דְּכַתִּיב, (תהלים קי) אַתְּהָ כַהֵן לְעוֹלָם, בִּימֵינָא
עַלְאַה. שְׁפִיר אִיהוּ, דְּהָא כִּינּוֹן דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹדֵן לִיה עַלְאַין וְתַתְּאַין, וְזָכָה לְכָלְאַ, כָּל מַה
דְּאִיהוּ אָמַר, הָכִי אִיהוּ וְשְׁפִיר.

אַבְרָ פֶּד תְּהוּוֹן מְטָאן לְגַבִּיהָ, אַמְרוּ לִיה,
וְאַדְכְּרוּ לִיה, יוֹמָא דְּתַלְגָּא, פֶּד זְרַעְנָא
פוֹלִין, לְחַמְשִׁין וְתַרִּין גְּוונִין. דְּהָא אַתְּהָ כַהֵן,
הָכָא אַתְּקֶשֶׁר פּוֹס דְּבִרְכָה בִּימֵינָא, בְּלֹא
פְרוּדָא כָּלְל. וּבְגִין כֶּךָ, אַתְּהָ כַהֵן לְעוֹלָם, הָכָא
אַתְּקֶשֶׁר פּוֹס בִּימֵינָא, כְּדָקָא יְאוּת.

וְעַל דָא אָמַר קְרָא, יְהוּדָה אַתְּהָ, לְהֵאֵי אַתְּהָ
יודוֹךְ אַחִיךָ, וְלֹא כְּתִיב יְהוּדָה יודוֹךְ
אַחִיךָ, וְלֹא יִתִּיר, אֶלְאַ עַל שְׂמָא דְאַתְּ"ה.
אַתְּהָ, אַתְר דָא, אַצְטְרִיךְ לְשְׂמָא דָא, וְלֹא
אַחְרָא.

יְהוּדָה, אַבָּא קְדַמָּאָה, וְאַבָּא תַנְיִנָא, וְלֹא הוּוּ
בֵיה חֲלוּפָא לְעַלְמִין. וּבְגִין כֶּךָ פֶּרֶץ
אַתְתְּקַף בֵּיה בְּתוֹקְפוּי, מַה דְּלֹא הוּוּ הָכִי לְכָל
בְּנֵי עַלְמָא. וְעַל דָא בְּנֵינָא דְדוּד, שְׂאַרִי
חֲשַׁבְנָא מְפָרִץ, וְלֹא מַבְעִז, דְּהוּוּ בֵּיה שְׁנוּיָא.
חֲבַרְיָא, אִי תִשְׁגַּחוּן, לָאו מְלִין בְּסַתִּימוּ קָא
אַמִּינָא, וְאַף עַל גַּב דְּסַתִּימִין אִינוּן.

וְעַל דָא, יְהוּדָה רוּוח שְׂמָא דָא, דְּאַקְרִי אַתְּהָ.
קָם עַל בּוּרִיָּה זְמַנָּא קְדַמָּאָה, וְזְמַנָּא
תַנְיִנָא, וְלֹא אֲשַׁתְּנִי לְעַלְמִים. וּבְנוּי דִּיהוּדָה
וְזַרְעָא דִּילִיהָ, אוֹדֵן וְאַמְרִין כִּי אַתְּהָ אַבִּינוּ.
מַה דְּלִית הָכִי לְשְׂאַר בְּנֵי גִלְגוּלָא לְעַלְמִין.

שְׂאַר בְּנֵי גִלְגוּלָא, תַרִּין אַבְהֵן, תַרִּין אַמְהֵן, אִית לוֹן גְּוֹון לְבַנְיָנָא. וְרִזִּין

שְׂיודוֹךְ אַחִיךָ עַל הַשֵּׁם הַזֶּה,
אַתְּהָ, אִז יְדֶךָ בְּעַרְפֵּי אִיבִיךָ, מִיַּד
נְכַנְעִים אֵלֶיךָ, וְהַשֵּׁם הַזֶּה גּוֹרֵם.
יְדַעְתִּי, חֲבָרִים, יְדַעְתִּי, שְׂאֵתָה
הָרִי הַשֵּׁם הַזֶּה, אַתָּם אוֹמְרִים
לְמָקוֹם עַלְיוֹן אַחֵר, שְׁכַתוּב (תהלים
קי) אַתְּהָ כַהֵן לְעוֹלָם, בִּימֵין
הַעַלְיוֹן. יִפָּה הוּא, שְׁהָרִי כִּינּוֹן
שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן מוֹדִים לוֹ עַלְיוֹנִים
וְתַתְּחוֹנִים, וְזָכָה לְכָל. כָּל מַה
שֶׁהוּא אוֹמֵר, כֶּךָ זֶה וְיִפָּה.

אַבְרָ כְּשַׁתְּהוּי מַגִּיעִים אֵלָיו,
אַמְרוּ לוֹ וְהַזְכִּירוּ לוֹ אֶת יוֹם הַשְּׁלֵג
כְּשֶׁזָרְעֵנוּ פּוֹלִים לְחַמְשִׁים וּשְׁנַיִם
גְּוונִים, שְׁהָרִי אַתְּהָ כַהֵן. כָּאֵן נִקְשֶׁר
פּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה בִּימֵין בְּלִי פְרוּד
כָּלְל, וּמִשׁוּם כֶּךָ, אַתְּהָ כַהֵן
לְעוֹלָם. כָּאֵן נִקְשֶׁר פּוֹס בִּימֵין
כְּרָאוּי.

וְעַל זֶה אָמַר הַכְּתוּב, יְהוּדָה אַתְּהָ,
לְאַתְּהָ הַזֶּה יודוֹךְ אַחִיךָ, וְלֹא
כְּתוּב יְהוּדָה יודוֹךְ אַחִיךָ וְלֹא
יוֹתֵר, אֶלְאַ עַל שֵׁם שֶׁל אַתְּ"ה.
אַתְּהָ - מָקוֹם זֶה הַצְטְרַךְ לְשֵׁם
הַזֶּה, וְלֹא אַחֵר.

יְהוּדָה - הָאָב הֶרְאִשׁוֹן וְהָאָב
הַשְּׁנִי, וְלֹא הִיָּה בּוֹ חֲלוּפֵי
לְעוֹלָמִים. וּמִשׁוּם כֶּךָ פֶּרֶץ הַתַּגְבֵּר
בּוֹ בְּגַבְוֵרְתּוֹ מַה שֶׁלֹּא הִיָּה כֶּךָ לְכָל
בְּנֵי הָעוֹלָם. וְעַל כֶּךָ בְּנִינּוֹ שֶׁל דוּד
מִתְחִיל אֶת הַחֲשֻׁבוֹן מְפָרִץ, וְלֹא
מַבְעִז, שְׁהִיָּה בּוֹ שְׁנוּי. חֲבָרִים, אִם
תִּשְׁגִּיחוּ, לֹא אַמְרֵתִי דְכָרִים
בְּסַתֵּר, וְאַף עַל גַּב שְׁהֵם נִסְתָּרִים.
וְעַל כֶּךָ יְהוּדָה הַרוּיָח אֶת הַשֵּׁם
הַזֶּה שְׁנַקְרָא אַתְּ"ה. עֲמַד עַל כְּרִיו
פַּעַם רִאשׁוֹנָה וּפַעַם שְׁנִיָּה וְלֹא
הַשְׁתַּנָּה לְעוֹלָם. וּבְנֵי יְהוּדָה וְזַרְעוֹ
מוֹדִים וְאוֹמְרִים כִּי אַתְּהָ אַבִּינוּ,
מַה שְׂאִין כֶּן לְשְׂאַר בְּנֵי הַגִּלְגוּל
לְעוֹלָמִים. שְׂאַר בְּנֵי הַגִּלְגוּל, שְׁנֵי
אַבוֹת, שְׁתֵּי אַמְהוֹת, יֵשׁ לְהֵם גְּוֹון

שְׂאִין בְּנֵי גִלְגוּלָא, תַרִּין אַבְהֵן, תַרִּין אַמְהֵן, אִית לוֹן גְּוֹון לְבַנְיָנָא. וְרִזִּין

לבנין. וסודות הללו בעמקי היס, הם בלב התהומות, מי יכול להוציא אותם? קום זקן, התגבר והתחזק בחזקתך והוצא מרגליות מתוף התהומות!

בעז נראה שהיה בו שנוי כשהוליד את עובד, שהרי עובד (מעשה) הוא בשנוי. לא כף. אכצן הוא בעז, הוא האב הראשון שלא עשה שנוי. ואם תאמר שהוא היה, ודאי כשהתעורר למעשה הנה היה בו, מי שהוא גבור פארי וכלביא היה בו, כדי שלא יהיה שנוי בדרך, וחזר הדבר לעקר הראשון כדי שהכל יהיה מאב אחד, ושלשלת אחת. והכל אחד, ולא היה שנוי בגלגול של זרע דוד. ועל זה אפה, מראש ועד סוף, בלי שנוי כלל.

עכשו יצאת זקן מעמק של לב היס. יהודה אפה, ודאי מראש ועד סוף, ולא ראוי לכל שאר הבנים שיקראו אפה, אלא לו לבדו. אשרי חלקו של דוד שכף נבחר והתעלה משאר העקר של אדם בארץ.

יודוך אחיך, יודוך כל בני העולם היה צריך להיות! מה הטעם אחיך? אלא שדרך כל בני העולם לא מתבימים לגלגול אלא מהצד של האחים, והאח מזמן ליבום, (ואתה בעצמך הודמנת ליבום), וכאן כל אחיך יודוך, שלא ישתלשל מהם ולא מאחד מהם שלשלת המלוכה, אלא אפה לבדך. אפה מראש ועד סוף אפה עשית, וממך יצא כל השלשלת וגזע (דמות וגוף) של האריה.

בניך בני אריה, שלא עברו לשנוי של אחיך, לא התחלפו לטלה ולא לשור ולא לגדי ולא לשום דיוקן אחר, אלא אריה התחיל לבנות,

אָלָא אַרְיָה שְׁאֲרֵי לְמִבְנֵי,

אלין, בעמקי ימא, בלבא דתהומי אינון, מאן יכיל לאפקא לון. קום סבא, אתגבר ואתקף בתוקפך, אפיק מרגלן מגו תהומי.

בעז, אתחזי דהוה ביה שנויא, פד אוליד לעובד, דהא עובד (ס"א עובדא) בשנויא הוא. לאו הכי. אכצן הוא בעז, הוא אבא קדמאה, דלא עבד שנויא. ואי תימא, איהו הוה, ודאי כד אתער לעובדא דא, ביה הוה, מאן דהוה תקיף פאריא וכליתא ביה הוה. בגין דלא (דף ק"ד ע"ב) להוי שנויא ביה בדרך, ואתהדר מלה לעקרא קדמאה, בגין דיהא כלא מאבא חדא, ושלשלא חדא. וכלא חד, ולא הוה שנויא בגלגולא דזרעא דדוד. ועל דא, אפה מרישא ועד סופא, בלא שנויאי כלל.

השתא, נפקת סבא, מעמקי לבא דימא. יהודה אפה, ודאי מרישא ועד סופא ולא אתחזי לכל שאר בנין, לאתקרי אפה, אלא ליה בלחודוי. זפאה חולקיה דדוד, דהכי אתבריר, ואסתלק משאר עקרא דבני נשא בארעא.

יודוך אחיך, יודוך כל בני עלמא מיבעי ליה, מאי טעמא אחיך. אלא ארח כל בני עלמא, לא מתבימין לגלגולא, אלא מסטרא דאחין, ואחא אזדמן ליבומא, (ואתה בנרמך, אנדמנת ליבומא). והכא כלהו אחיך יודוך, דלא ישתלשל מנייהו, ולא מחד מנייהו, שלשולא דמלכו, אלא אפה בלחודך. אפה, מרישא ועד סופא אפה עבדת, ומינך נפק, כל שלשולא וגזעא (דיוקנא וגופא) דאריה.

בניך, בני אריה, דלא אתעברו לשנויא דאחיך, לא אתחלפו לטלה, ולא לשור, ולא לגדי, ולא לשום דיוקנא אחרא,